

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VI.30.121/2024/4.

A tanács tagjai: Dr. Simonné dr. Gombos Katalin a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

Dr. Farkas Antónia bíró

Dr. Madarász Anna bíró

A felperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi utca 2.)

A felperes képviselői: Hemrichné dr. Bagyinka Éva Györgyi kamarai jogtanácsos

Dr. Szalók Ádám kamarai jogtanácsos

Az alperesek: ... I. rendű

... II. rendű

Az I. és II. rendű alperes képviselője: Szkalka Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szkalka Tamás ügyvéd)

A per tárgya: gazdasági társaság tagja, tulajdonosa mögöttes felelősségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az I. és II. rendű alperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla, 16.Gf.40.018/2023/6. számú ítélete

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék, 26.G.40.565/2022/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 350.000 (háromszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű alperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára – 3.129.700 (hárommillió-százhuszonkilencezer-hétszáz) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. és II. rendű alperesek a cég alapításától, 2018. július 27-től voltak a B... E..... H.... K..... F.... T.... (a továbbiakban: Kft.) tagjai, az I. rendű alperes egyben a Kft. önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője is volt. Üzletrészeiket 2019. április 4-én egy magánszemély részére értékesítették.

[2] A felperes a társaságnál több ellenőrzést folytatott, amelyek közül három ellenőrzés adóhatósági megállapítással zárult. A 2018. szeptember 1-től 2018. november 30-ig terjedő időszakra vonatkozó ellenőrzések az adózó terhére összesen 31.198.000 forint adókülönbözetet, 15.598.000 forint adóbírságot, valamint 408.000 forint késedelmi pótlékot állapítottak meg. A lefolytatott vizsgálat szerint a Kft. vizsgált időszakra vonatkozó áfa-bevallásában szereplő, a H.... K..... Kft. és D.... H..... Kft. által reklámtevékenységről kiállított számlák fiktívek, mivel a nevezett társaságok reklámtevékenységet nem végeztek, a szolgáltatás nyújtásához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel sem rendelkeztek. A számlákon szereplő gazdasági események a számlán feltüntetett felek között a bizonylatolt módon nem történtek meg, ekként a kiállított számlák hiteltelenek.

[3] A 2019. március 21-én kelt, a 2018. szeptember 1. és szeptember 30., illetve a 2018. október 1. és november 30. közötti időszakokra vonatkozó jogkövetési vizsgálatok jegyzőkönyveit – amelyek tartalmazták az adóellenőrzési eljárás elrendelésének tényét – az alperesek 2019. március 26-án átvették.

[4] A cégbíróság a 2019. október 21-én közzétett végzésével elrendelte a Kft. kényszertörlési eljárásának megindítását. A kényszertörlési eljárásban a felperes mint hitelező törvényes határidőn belül bejelentette a követelését.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 118/A. § (3) bekezdésére alapított keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze I. és II. rendű alperest mint a kénysztörlési eljárásban cégjegyzékből törölt Kft. tagjait a társaság megszűnését követően kielégítetlenül maradt 31.297.000 forint tartozás megfizetésére.

[6] Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Hangsúlyozták, hogy az adóhatósági vizsgálatot elrendelő megbízólevél kézbesítésére csak az üzletrészek átruházását követően került sor, vagyis arról az alperesek nem szereztek tudomást. Az alperesek az üzletrészeiket jóhiszeműen értékesítették, felelőségük a Ctv. 118/A. §-a alapján nem állapítható meg.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az I. és II. rendű alperesek a részesedésük átruházásakor rosszhiszeműek voltak. Rámutatott, hogy a számlákon feltüntetett szolgáltatás teljesült, ebből következően a felperes hivatkozásával ellentétben az alpereseknek a tagságuk idején nem kellett tudomással bírniuk arról, miszerint valótlan adattartalmú számlák alapján helyeztek levonásba általános forgalmi adót. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint olyan kötelezettségük az alpereseknek nem volt, hogy a számla kibocsátóját ellenőrizzék abból a szempontból, hogy az általa elvégzett tevékenység vonatkozásában jogosult-e a számlát kibocsátani vagy sem. Ebből következően az alpereseknek nem kellett tudniuk arról, hogy a számla kibocsátója adójogi szempontból fiktív számlákat állított ki. Az elsőfokú bíróság szerint a rendelkezésre álló adatok alapján csak azt lehetett megállapítani, hogy az adós társaság a számlákat befogadta. A perben semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy az alperesek előtt ismert volt-e a számlák fiktív volta, a felperes erre nézve konkrét tényelőadást sem tett.

[8] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, az alperesek a felperes hivatkozásával szemben nem láthatták előre, hogy az adós társaság e szerződések kapcsán adóellenőrzési eljárás alanya lesz, illetve, hogy ezen eljárás alapján az adóhatóság jogszabálysértést állapít meg. A felperes bár igazolta, hogy a jogkövetési vizsgálatra vonatkozó értesítések jegyzőkönyveinek kézbesítése sikeresen megtörtént az üzletrész átruházást megelőzően, ekként annak tartalmáról az alpereseknek tudomással kellett bírniuk, ugyanakkor a megbízólevelek és az adóellenőrzésről szóló értesítés átvételére az átruházást követően került sor.

[9] Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a felperes azt az állítását sem tudta bizonyítani, hogy az alperesek a részesedésük átruházásakor nem kellő körültekintéssel jártak el a vevő személyének kiválasztása során. Az alperesek szándéka a cég átruházására irányult, a vevőt hirdetés útján találták meg, akinek szándéka a cég további működtetése volt. Az átruházást követően a korábbi tagoknak a cég működésére ráhatása nem lehetett, az alpereseknek hitelezőkről sem volt tudomása. Az átruházás időpontjában az alpereseknek nem kellett tudniuk arról, hogy a társaságnak rövidesen nagy összegű visszafizetési kötelezettsége válik esedékessé.

[10] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperesek korlátlanul és egyetemlegesen felelnek a felperesnek a Kft.-vel szemben fennálló 31.297.000 forint összegű kielégítetlen követelése erejéig, és egyetemlegesen kötelezte őket annak megfizetésére.

[11] A másodfokú bíróság mindenekelőtt kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének alkalmazása során tévesen foglalt állást a bizonyítási teher tárgyában. A perben a felperesnek csak azt kellett bizonyítania, hogy az alperesek az üzletrészüket a kénysztörölés megindulását megelőzően három éven belül értékesítették, illetve, hogy milyen összegű meg nem térült követelése maradt fenn a céggel szemben. Ezen tényeket az alperesek sem vitatták. Ezzel szemben az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az üzletrész átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, rosszhiszeműnek az a tag minősül, aki a cég pénzügyi helyzetének alakulását előre látja, és a felelősség elkerülése céljából válik ki a társaságból.

[12] A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy a Kft. által befogadott számlákat kiállító társaságok főtevékenysége zöldség-gyümölcs nagykereskedelem volt, e társaságok az online számla adatszolgáltatási, adóbevallási és adófizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget, a Kft. által átutalt összegeket készpénzben vették fel és azokkal elszámolni nem tudtak, az új tulajdonos/ügyvezető pedig elérhetetlen maradt. A másodfokú bíróság az adóhatósági vizsgálat alapján hangsúlyozta továbbá, hogy a H.... Kft. és a D.... Kft. ténylegesen semmilyen szolgáltatást nem nyújtott a Kft. számára, vagyis az állított gazdasági esemény nem az érintett felek között valósult meg. Kiemelte, hogy a felperes alappal hivatkozott a fellebbezésében a Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiuma 5/2016. (IX. 26.) KMK véleményére (a továbbiakban KMK vélemény), amely szerint, ha a gazdasági esemény nem a számlában szereplő felek között valósult meg, akkor vizsgálni kell az adóalany tudatállapotát, mert ha az adóalany tudta, vagy tudnia kellett, hogy áfa kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, akkor az adókijátszás résztvevőjének kell tekinteni és adólevonási jogot sem gyakorolhat.

[13] A másodfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményére figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesek tudták vagy az elvárható gondosság mellett tudniuk kellett volna, miszerint az általuk családi vállalkozásként vezetett Kft. olyan üzleti partnerekkel szerződött, akik a rendezvényszervezéshez kapcsolódó szolgáltatásokhoz semmilyen személyi és tárgyi feltétellel nem rendelkeznek. Életszerűtlennek találta, hogy az alperesek által alapított rendezvényszervező cég úgy köt nagy értékű alvállalkozói szerződéseket, hogy egyáltalán nem ellenőrzi az alvállalkozókat, miközben azok tevékenységi köre és személyi állománya nem köthető a rendezvényszervezéshez. Az adóhatósági vizsgálat eredményként született határozatok ugyanakkor tartalmazzák, hogy a számlakivonatok vizsgálata alapján egyik cég sem vett igénybe további alvállalkozót. Az alperesek nyilvánvalóan tudták vagy tudniuk kellett, hogy az állított rendezvényszervezési tevékenységet nem ezen cégek végezték el, ebből következően a számlák befogadása és teljesítése során is tudták vagy tudniuk kellett, hogy fiktív ügyletben vesznek részt. Az alperesek magatartása ilyen körülmények között legalábbis a KMK vélemény szerinti passzív adókijátszást valósított meg, amely során a társaság a fiktív számlák befogadásával jogellenesen gyakorolta az adólevonási jogot. Így az alperesek a társaság üzletrészeinek eladásakor tudták, illetve tudniuk kellett, hogy a cég az adókijátszás részeseként adólevonási jogot nem gyakorolhatott volna, és hogy emiatt adófizetési kötelezettsége áll fenn.

[14] A másodfokú bíróság tényként rögzítette, hogy az alperesi hivatkozással szemben az üzletrész adásvételi szerződés megkötésének időpontjában az alperesek már tudomással bírtak arról, hogy a céggel szemben adóellenőrzési eljárás indul, mivel a jogkövetési vizsgálatok jegyzőkönyveinek második oldalának negyedik bekezdése ezt egyértelműen tartalmazza. Az, hogy az alperesek a tudomásszerzést követően az adóellenőrzési eljárás megindításáról szóló megbízólevelek átvétele helyett tíz napon belül az üzletrészek eladásáról döntöttek, semmiképpen nem tekinthető az alperesek jóhiszeműségét alátámasztó körülménynek, hiszen

annak tudatában, hogy a társaság terhére jelentős adótartozást fognak megállapítani, nem a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el.

[15] A másodfokú bíróság hangsúlyozta, az alperesek a cég üzletrészeit egy általuk nem ismert és egyébként eltiltás hatálya alatt álló, azóta is ismeretlen helyen tartózkodó személy részére értékesítették, és ezzel a céget fantomizálták. Az alperesek célja az üzletrészek eladásával nem lehetett más, mint a cég adózási helyzetének ismeretében a felelősség elkerülése érdekében a tagsági jogviszonyuktól, illetve az ügyvezetői tisztségtől való szabadulás. Az alperesek rosszhiszeműségét támasztja alá az is, hogy a Kft. a 2018 augusztusi bejegyzését követően rövid működése alatt végig fiktív számlák befogadásával csökkentette adófizetési kötelezettségét, illetve, hogy a cég megalakulásától kezdve a jogszabályok kijátszásával működött.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és – tartalma alapján – elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Állították, hogy a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdését, 276. § (1) bekezdését, 373. § (2) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslati jogukat.

[17] Sételmezték, hogy a másodfokú bíróság a döntését részben olyan tényekre alapította, amelyekre sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, továbbá olyan bizonyítékokra, amelyekre a felperes először csak a fellebbezésében hivatkozott. Az előbbi kapcsán utaltak a jogerős ítélet azon megállapítására, amely szerint az alperesek a vevő kiválasztásában nem vettek részt, míg az utóbbi kapcsán a részükre 2019. március 26-án kézbesített jogkövetési eljárásról készült jegyzőkönyv bizonyítékként történő figyelembevételét tartották jogszabálysértőnek. Érvelésük szerint a másodfokú eljárásban elkövetett eljárási szabálysértés elzárta az alpereseket attól, hogy a felperes által állított tényeket vitassák. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és abból helytelen jogi következtetésre jutott az alperesek felelőssége tekintetében. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ugyanis csak azt lehetett megállapítani, hogy az adós gazdasági társaság a neki elvégzett munkáról kiállított számlát befogadta. Arra vonatkozóan a perben nem állt rendelkezésre semmilyen bizonyíték, hogy az alperesek tudtak arról, miszerint a számlák kibocsátója arra nem volt jogosult. Rámutattak arra is, hogy az adóellenőrzéshez kötődő megbízólevelek átadására már csak azt követően került sor, hogy az alperesek az adós gazdasági társaságban fennálló részesedésüket értékesítették. Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben hivatkoztak arra is, hogy a másodfokú bíróság lényegében bizonyítékokkal alá nem támasztott, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem következő feltételezésekre alapította a határozatát.

[18] Az alperesek előadták továbbá, hogy a kereset alapjául szolgáló Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerint – egyéb feltételek mellett – felelősségük a cég hitelezőjének kielégítetlen követeléséért csak akkor állapítható meg, ha a részesedésük átruházásakor rosszhiszeműek voltak. A felperes azonban csak a fellebbezésében hivatkozott új tényként az alperesek rosszhiszeműségére, amelyet egyébként cáfol a lefolytatott bizonyítás eredménye. Hivatkoztak arra is, hogy tagsági jogviszonyuk fennállása alatt nem született olyan határozat,

amely a társaság számára hátrányos lett volna, annak vagyonával sajátjukként nem rendelkeztek, továbbá hátrányos üzletpolitikát sem folytattak. Hangsúlyozták, hogy a rosszhiszeműségük már csak azért sem állapítható meg, mert az üzletrész adásvételi szerződések létrejötte időpontjában még adat sem merült fel arra, hogy a lefolytatandó adóvizsgálat adóhiányt fog feltárni, a társaságnak pedig ekkor semmilyen nyilvántartott tartozása nem volt.

[19] Az alperesek a felülvizsgálati kérelmüket a tárgyaláson szóban további érvekkel egészítették ki.

[20] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a Pp. 412. § (1) bekezdésében megállapított határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és az abban megjelölt okokból nem találta jogsabálysértőnek.

[22] A Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálat a jogerős ítélettel szemben korlátozottan igénybe vehető rendkívüli perorvoslat. A Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogsabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. A felülvizsgálat rendeltetése a kérelmet előterjesztő fél által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása. A Kúria kizárólag azt vizsgálhatja, hogy a felülvizsgálati kérelemben előadott okból a megjelölt jogsabályokat sérti-e a jogerős ítélet. Mivel a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 413. § (3) bekezdése alapján nem lehet megváltoztatni, a Kúria kizárólag a törvényes határidőn belül benyújtott felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogsabálysértéseket, az abban megjelölt okok alapján vizsgálhatja. Jelen ügyben nem tudta ezért figyelembe venni az alperesek felülvizsgálati tárgyaláson előadott, az eredeti kérelemben nem szereplő további hivatkozásait.

[23] Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének a megsértését is állították. Az Alaptörvény annak T) cikk (2) bekezdése, illetve jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 26. §-a szerint nem jogsabály, hanem a jogrend alapja, így az Alaptörvényre hivatkozás a megsértett jogsabályhelyre hivatkozást nem helyettesíti.

[24] Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogsabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék {3486/2022. (XII.22.) AB határozat [25], 7/2013. (III. 1.) AB határozat [33] és 28/2013. (X. 9.) AB határozat [29]}. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogsabályok adta értelmezési tartomány keretein belül azonosítania kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait és a bírói döntésben alkalmazott jogsabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. Ennek azonban feltétele, hogy a fél a felülvizsgálati kérelmében konkrétan megjelölje az állított jogsabálysértést és annak indokait. Önmagában az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének a megsértésére hivatkozás nem ad alapot a jogerős ítélet érdemi felülbírlatára, az Alaptörvény rendelkezései ugyanis az egyes anyagi és eljárási jogsabályokon keresztül érvényesülnek (Kúria Pfv.II.21.277/2023/2., Pfv.IV.20.914/2023/7.). Az Alaptörvény egyes cikkeinek érvényesülését a felülvizsgálati kérelemben megjelölt tételes jogsabályhelyek

alkalmazásával összefüggésben kell vizsgálni (Kúria Pfv.V.20.667/2018/4.). Ezért a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a Pp. 373. § (2) bekezdése körében azt vizsgálta, hogy sérült-e az alperesek jogorvoslathoz való joga abból az okból, hogy a másodfokú bíróság a Pp. tiltó rendelkezése ellenére új tényt vett figyelembe a döntése meghozatalakor, illetve a Pp. 276. § (1) bekezdése kapcsán azt, hogy a szükséges bizonyítás hiányában jutott-e az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetésre a másodfokú bíróság.

[25] A Pp. 413. § (1) bekezdése és – az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. hatálya alá tartozó ügyekben is alkalmazandó – a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) értelmében a felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabály megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Kúria Pfv.I.22.488/2016. – BH2018. 53.). Ezen együttes feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha felülvizsgálati kérelmében egyrészt konkrétan megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokát ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell a fenti tartalmi követelményekkel [PK vélemény 6. pont, Kúria Gfv.VII.30.577/2016/6. – BH2017.196.].

[26] A fentiekre figyelemmel a Kúria rögzíti, bár a felülvizsgálati kérelem szerint a másodfokú bíróság „egy új, azonban jórészt hipotetikus tényállás” alapján marasztalta az alpereseket, a Pp. 279. §-ának megsértett jogszabályként való megjelölése nélkül nem képezhette a felülvizsgálati eljárás tárgyát a másodfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységének és az így megállapított tényállásnak a felülvizsgálata. Mindazonáltal a Kúria rámutat, a jogerős ítélet szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg {jogerős ítélet [33] pont}, azt a másodfokú bíróság – annak részbeni, a jogkövetési vizsgálatok adóellenőrzési eljárás elrendelését tartalmazó jegyzőkönyveinek 2019. március 26-i alperesek általi átvétele tényével való kiegészítése mellett – ítélezésre alapjául elfogadta. A Kúria megítélése szerint ugyanakkor az alperesek felülvizsgálati kérelme valójában nem a megállapított tényállást, hanem az abból a másodfokú bíróság elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetését kifogásolta.

[27] A felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértések körében a Kúria nem osztotta az alperesek arra vonatkozó álláspontját, hogy a másodfokú bíróság a határozatát – megsértve ezzel a Pp. 276. § (1) bekezdését – bizonyítás nélkül megállapított tényállásra alapította, továbbá sérült volna az eljárás során a Pp. 263. § (1) bekezdésében deklarált tényállás szabad megállapításának elve. Az iratokból megállapíthatóan a másodfokú bíróság bizonyítást nem folytatott le, döntését az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az elsőfokú eljárásban is rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozta meg. Az elsőfokú eljárásban pedig az alperesek személyes meghallgatásán túl terjedelmes okirati bizonyítékok álltak rendelkezésre. Tekintettel arra, hogy a felperes az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – egyebek mellett – a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontjaiban jelölte meg, épp az alperesek által felhívott Pp. 263. § (1) bekezdése teremtett lehetőséget a másodfokú bíróságnak arra, hogy a peres felek és képviselőik nyilatkozatát, valamint a bizonyítékként csatolt okiratokat az elsőfokú bíróságtól eltérően értékelje. Így rögzíthető, hogy a felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben a másodfokú bíróság a határozatát nem bizonyítékokat nélkülöző feltételezésekre alapította.

[28] Iratellenesen hivatkoztak az alperesek arra, hogy a másodfokú bíróság – a Pp. 373. § (2) bekezdése megsértésével – határozata meghozatalakor olyan tényeket vett figyelembe, amelyekre a felperes – jogszabályi feltételek hiányában – csak a fellebbezésében hivatkozott. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében írtak szerint már a keresetlevélben (5. oldal, 8. bekezdés), valamint a G.40.565/2022/6. számú válasziratban (3. oldal, 1. bekezdés) is hivatkozott arra, hogy az alperesek a vevő kiválasztásában nem vettek részt, és hogy üzletrészüket egy olyan személynek értékesítették, akinek több cége kényszersztörlési eljárás, illetve felszámolási eljárás miatt került kivezetésre a gazdasági életből, őt magát pedig eltiltották a vezető tisztségviselői feladatok gyakorlásától. Az iratokból megállapítható az is, hogy a felperes mind a keresetlevélben, mind további nyilatkozataiban, így többek között a már hivatkozott 6. sorszámú válasziratában, majd összefoglalóan a 8. sorszámú alatti perfelvételi iratában is érvelt azzal, hogy alperesek rosszhiszeműen jártak el az üzletrész értékesítése során.

[29] A Kúria nyomatékka utal arra, hogy az alperesek rosszhiszeműségének bizonyításaként a 6. sorszámú válaszirat első oldal utolsó bekezdése utolsó mondatában a felperes kifejezetten hivatkozott arra, hogy az alperesek által sem vitatottan a peres iratokhoz csatolt, részükre 2019. március 26-án kézbesített jogkövetési vizsgálatokról készült jegyzőkönyvek tájékoztatást adtak arról, miszerint a revízió által eddig megismert tények alapján adóellenőrzés elrendelése indokolt. A felperes ezen hivatkozását így az alperesek az elsőfokú eljárás során megismerték, lehetőségük volt arra, hogy ezzel kapcsolatos nyilatkozataikat, ellenkérelmüket megtegyék. Miután az alperesek sem a jogkövetési eljárás jegyzőkönyveinek kézbesítési időpontját, sem a felperes által kiemelt tartalmát nem vitatták, a fellebbezéshez csatolt jegyzőkönyv nem minősül sem új tényelőadásnak, sem új bizonyítéknak.

[30] A Kúria kiemeli, az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet azon – egyébként helytálló – megállapítása tekintetében nem állítottak jogszabálysértést, hogy a bizonyítás őket terhelte a Ctv. 118/A (3) bekezdése alapján, miszerint az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el. A törvényi vélelem következtében mindezek bizonyítatlansága a terhükre esik.

[31] A Kúria hangsúlyozza továbbá, hogy a per kimenetele szempontjából nincs jelentősége az alperesek azon érvelésének, amely szerint tagsági jogviszonyuk fennállása alatt nem született olyan határozat, amely a társaság számára hátrányos lett volna, annak vagyonával sajátjukként nem rendelkeztek, továbbá hátrányos üzletpolitikát sem folytattak. Egyrészt ezzel összefüggésben jogszabálysértésre nem hivatkoztak, másrészt a felperes a keresetét csak a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének a rosszhiszemű üzletrész átruházáson alapuló felelősséget megállapító rendelkezésére alapította, ahogyan arra a felperes maga is rámutatott a 6. sorszámú válasziratában (4. oldal, 1. bekezdés).

[32] A kifejtettre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[33] A Kúria az eredménytelen felülvizsgálati kérelemre figyelemmel egyetemlegesen marasztalta az alpereseket a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint irányadó 83. § (1) bekezdése alapján. A Kúria a jogtanácsosi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései, valamint a 4. §-a alapján a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel arányos összegben állapította meg.

[34] Az eljárás során az alperesek személyes költségfeljegyzési jog kedvezményben részesültek, ezért mentesültek a felülvizsgálati illeték előlegezése alól. Pervesztességükre tekintettel a Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte őket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján

számított felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére. A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján tájékoztatja az alpereseket, hogy az illetéket az állami adó- és vámhatóság (Nemzeti Adó- és Vámhivatal) 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetniük, megfizetése során közleményként fel kell tüntetniük: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát. A Kúria a 3. § (4) bekezdése alapján figyelmezteti az alpereseket, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerinti késedelmi pótlékot kell fizetniük.

[35] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 376. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján – kérelemre – tárgyaláson bírálta el.

Alkalmazott jogszabályok és joggyakorlat

[37] 2016. évi CXXX. tv. 263. § (1) bekezdése, 276. § (1) bekezdése, 373. § (2) bekezdése

A döntés elvi tartalma

[38] Nem minősül új tényállításnak, illetve a másodfokú eljárásban meg nem engedett utólagos bizonyításnak a fellebbezéshez csatolt olyan okirat, amelynek tényére és tartalmára a felperes már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott, és amelyre az alperesek megtehették az nyilatkozatukat, amelyben a felperes által előadott tényeket nem vitatták.

Budapest, 2024. május 29.

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Tibold Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Farkas Antónia s.k. bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró